

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo osemnásť

Jeff Pippenger

2025-12-25

Číslo osemnásť

Uvažujeme o zmluve Abráma a ešte sme sa nezaoberali tým prvkom Abrámovho proroctva, ktorý má priamu súvislosť s úvodnými veršami knihy Joel. Abrámovo proroctvo o 400 rokoch poroby spolu s Pavlovými 430 rokmi vytvára prorockú štruktúru, ktorá sa zhoduje s 1290 rokmi z Daniela 12,11. Proroctvo o 1290 rokoch vo verši jedenásť je omega prorockým obdobím 430-ročnej línie Abráma a Pavla. Táto pravda je jedným z prvkov toho, čo je rozpečatené v posledných dňoch a čo oddeľuje múdrych od bezbožných.

S proroctvom omega o 430 rokoch bol spojený symbol „štyroch pokolení“, označujúci obdobie skúšobného času pre národ, ktorý držal Boží vyvolený ľud v otroctve. Pre Mojžiša to bol Egypt; pre stoštyridsaťštyritisíc, ktorí spievajú pieseň Mojžišovu, sú to dejiny Spojených štátov od roku 1798 až po nedeľný zákon. Spojené štáty, v trinástej kapitole Zjavenia predstavené ako „šelma zo zeme“, začínajú ako baránok a končia tým, že hovoria ako drak. Jozef, symbol Baránka, predstavuje obdobie pomerného pokoja v Egypte, až kým nepovstal nový faraón a nezačalo otroctvo. Tak je národom, ktorý je súdený vo štvrtom pokolení, a ktorý bol pre Mojžiša Egyptom, Spojené štáty. Ostatok je súdený pri nedeľnom zákone, ako to predobrazovali rany, ktoré pre Hebrejov vyvrcholili krvou na verajach ich dverí a potom pri Červenom mori nad egyptským národom. Jozef a Mojžiš predstavujú dobrého faraóna a zlého faraóna, čo pri Spojených štátoch znamená najprv baránka a potom draka.

Abrámovo proroctvo o súde vo štvrtom pokolení zahŕňalo skutočnosť, že uzavretie času milosti je postupné, lebo v Mojžišovom naplnení Abrámovho proroctva sa neuzavrel čas milosti iba pre Egypt, ale Amorejci mali ešte stále čas doplniť svoj kalich času milosti — po tom, čo Egypt doplnil svoj. Červené more bolo pre Egypt tým, čím bude nedeľný zákon pre Spojené štáty, a potom „každá iná krajina na zemeguli“ bude „nasledovať príklad“ Spojených štátov, ako to predstavujú Amorejci po uzavretí času milosti Egypta.

Amorejci sú jedným z desiatich kmeňov, ktoré v Abramovej zmluve označujú svet od egyptskej rieky až po babylonskú rieku, a preto Amorejci predstavujú národy sveta, ktoré ako národy uzatvárajú svoju individuálnu dobu milosti po vydaní nedeľného zákona v Spojených štátoch. Amorejci sú biblickým symbolom súdu, ktorý sa uzatvára nad svetom, a deje sa to v treťom a štvrtom pokolení. Červené more je symbolom uzavretia doby milosti pre Spojené štáty a Amorejci predstavujú národy, ktoré postupne uzatvárajú svoju dobu milosti, až kým sa neuzavrie doba milosti pre ľudstvo. Preto sú Amorejci symbolom obdobia krízy nedeľného zákona od Červeného mora až po vyslobodenie východným vetrom, keď sa Božiemu ľudu otvára cesta vyslobodenia.

Abramovo proroctvo však nehovorí o štvrtom pokolení iba vo vzťahu k Spojeným štátom ako k Egyptu a k svetu ako k Amorejcom, ale čo je dôležitejšie, zaraďuje pokolenie Božieho ľudu, ktoré prechádza cez Červené more, ako „štvrté pokolenie“. Keď vyzdvihneme to, čo sa dá vyzdvihnúť, z porozumenia „štyroch pokolení“ v Abramovom prvom kroku z troch krokov, budeme uvažovať o druhom a treťom kroku Abrahámovej zmluvy. Druhým krokom je sedemnásť kapitola a tretím krokom je, samozrejme, dvadsať druhá kapitola.

V dvanástej kapitole Daniela sú uvedené tri prorocké obdobia a všetky predstavujú prorocký čas, ktorý sa skončil v roku 1844. Tieto tri obdobia sú v posledných dňoch odpečatené a predstavujú vzrast poznania, ktorý v posledných dňoch prichádza na Boží ľud. Kristus ako muž odetý do ľanového rúcha predkladá v siedmom verši prvé z týchto troch prorockých období, a tým sa stotožňuje s anjelom zo Zjavenia desať, ktorý nestojí na vode, ale na zemi a na mori.

A anjel, ktorého som videl stáť na mori i na zemi, pozdvihol svoju ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije na veky vekov, ktorý stvoril nebo i to, čo je v ňom, i zem a to, čo je na nej, i more a to, čo je v ňom, že času viac nebude. Zjavenie 10:5, 6.

V siedmom verši dvanástej kapitoly muž oblečený do ľanového rúcha takisto prisahá na Toho, ktorý žije naveky.

A počul som muža oblečeného v ľanovom rúchu, ktorý bol nad vodami rieky; keď pozdvihol svoju pravú ruku i svoju ľavú ruku k nebu a prisahal pri Tom, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a pol času; a keď dokončí rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dovšia. Daniel 12:7.

Sme poučení inšpiráciou, že tá istá línia proroctva, nachádzajúca sa v knihe Daniel, je prevzatá v knihe Zjavenie, a milleritické chápanie je také, že tieto dva opisy sú paralelnými pasážami o Kristovi. Kristus ako Anjel s malou knižkou, označujúci v knihe Zjavenie koniec uplatňovania prorockého času v roku 1844, a Kristus ako Muž odetý do ľanu v knihe Daniel, označujúci, že keď v Spojených štátoch príde nedeľný zákon, všetky divy Danielovho záverečného videnia budú dokonané. V rámci týchto posvätných dejín, ktoré predchádzajú nedeľnému zákonu a vrcholia v ňom, mal byť Boží ľud rozptýlený počas obdobia znázorneného symbolom 1260. Obdobie rozptýlenia, ktoré predchádza nedeľnému zákonu, je predstavené v jedenástej kapitole Zjavenia, kde sú Mojžiš a Eliáš zabíjajú a ležia mŕtvi na ulici tri a pol dňa, čo je symbol 1260.

V siedmom verši muž oblečený v ľan označuje, že keď sa rozptýlenie sily svätého ľudu po svojich troch a pol dňoch skončí, „divy“, ktoré postihnú Boží ľud posledných dní, budú dokonané. Predchádzajúci článok sme uzavreli komentárom sestry Whiteovej k tretej kapitole Zachariáša. Prvá veta znela: „Zachariášovo videnie Jozua a Anjela sa s osobitnou silou vzťahuje na skúsenosť Božieho ľudu v záverečných výjavoch veľkého dňa zmierenia.“ V kapitole a v inšpirovanom komentári sestry Whiteovej k tejto kapitole je stoštyridsaťštyritisíc tými „mužmi, nad ktorými sa ľudia čudujú“. „Divy“ posledného Danielovho videnia, ktoré sú dovŕšené nedeľným zákonom, sú „divy“ spojené so zapečatením Božieho ľudu.

Dvanásta kapitola Daniela poskytuje svetlo, ktoré v posledných dňoch pečatí stoštyridsaťštyritisíc. Toto svetlo je znázornené tromi prorockými obdobiami, ktoré boli všetky v dejinách milleritského hnutia rozpoznané a ustanovené ako pravda. Tieto tri obdobia sú predstavené v troch veršoch a sú tromi stĺpmi, ktoré podopierajú stavbu pravdy. Stavba pravdy je podopieraná trojstupňovým procesom. Tento trojstupňový proces je v úseku deviatich veršov (4–12) znázornený tromi veršami, ktoré predstavujú prorocký čas. Tieto tri prorocké obdobia, keď sa k nim pristupuje z pozície základného milleritského chápania, vytvárajú tri symbolické obdobia, ktoré sú vymedzené v súlade s milleritským chápaním, no neuplatňujú prvok času.

Tri obdobia sa nachádzajú priamo v tom úseku Písma, ktorý vymedzuje „proces zapečatenia prorocstva — a potom jeho odpečatenia“, vrátane klasického biblického opisu trojnásobného procesu skúšky. Deväť veršov, ktoré sa začínajú tým, že Danielovi je prikázané zapečatiť svoju knihu, sú práve tými veršami, v ktorých sú uvedené tri obdobia, a v týchto deviatich veršoch je proces očisťovania, ktorý sa uskutočňuje, keď je pravda odpečatená, vyjadrený slovami „očistení, vybielení a preskúšaní“. Tri obdobia v troch veršoch sú rozmnožením poznania v čase konca, v posledných dňoch, ktoré predstavujú záverečný proces skúšky a zapečatenia Božieho zmluvného ľudu. Práve v tejto histórii sú predstavené symbolické „divy“, ktoré v posledných dňoch postihnú Boží ľud. Prosím, prečítajte si tento odsek ešte raz.

Tri obdobia v troch veršoch v úseku pozostávajúcom z deviatich veršov predstavujú vyvrcholenie knihy Daniel, a vyvrcholenie, ktoré je tam zobrazené, je vyvrcholením vnútornej prorockej línie; je to príbeh o tom, ako je z vrchu „odťatý“ kameň bez zásahu rúk, čo je príbehom ostatku. Táto vnútorná línia je predstavená v desiatej a dvanástej kapitole a vyvrcholenie vonkajšej línie prorocstva je v záverečných veršoch jedenástej kapitoly a v prvých niekoľkých veršoch Daniela dvanást'.

Tieto tri obdobia sú zároveň vyvrcholením videní svedectva riek Ulai a Hiddekel a tieto tri verše zahŕňajú prorocké obdobie, ktoré predstavuje vrcholné naplnenie časového prorocstva zmluvy, pričom ako svedkov poskytuje Abrama i Pavla. Ježiš ako Muž odetý do plátna je vo verši sedem, kráčajúc po vode. Vo verši jedenásť stoja, aby svedčili, dva hlasy, ktoré sú zároveň hlasom Krista, Abrama a Pavla. Vo verši dvanásť je znázornená história zapečatovania Božieho ľudu, lebo stoštyridsaťštyritisíc sú panny a panny prežívajú podobenstvo o desiatich pannách, a blahoslavenstvo vo verši dvanásť spočíva na tých, ktorí očakávajú. Tí, ktorí v podobenstve očakávajú a ktorí sú „blahoslavení“, sú tí, ktorí prijímajú rúcho, ktoré im umožňuje vojsť na svadbu, keď sa dvere zatvoria.

V siedmom verši Ježiš kráča po vode, čo vyvoláva strach, no Peter sa rozhodne veriť a začne kráčať a vzdávať Bohu slávu; Peter je však často symbolom oboch tried a sláva sa opäť mení na strach, keď prišla jeho hodina súdu. Prvé obdobie uvedené v siedmom verši predstavuje posolstvo prvého anjela. Ježiš je na vodách, symbole strachu a prvého anjela. Potom Ježiš označuje obdobie, v ktorom oslávi svoj ľud pred súdom nedeľného zákona. Všetky tri prvky troch anjelov sú obsiahnuté v siedmom verši, lebo siedmy verš je prvým z troch veršov, ktoré predstavujú troch anjelov.

Jedenásty verš prináša „zdvojenie“ svojím omega svedectvom k alfa hlasom Abrama a Pavla. Ich „zdvojené“ hlasy sa spájajú, aby predložili proroctvo o čase zmluvy, a jedenásty verš napĺňa toto proroctvo ako omega tým, že určuje prorocké obdobie, ktoré sa končí pádom Babylonu v roku 1798, a tak predobrazuje pád Babylonu, keď sa v posledných dňoch postaví Michael. V jedenástom verši teda máme zdvojenie prorokov a obdobie, ktoré predstavuje dva pády Babylonu, čím predstavuje posolstvo druhého anjela, ktoré ohlasovalo, že „Padol, padol Babylon.“

Verš sedem je posolstvom prvého anjela a verš jedenásť je posolstvom druhého anjela a verš dvanásť, ktorý je Daniel 12*12 alebo Daniel 144, sa týka rozlíšenia medzi múdrymi a bláznivými, čo sa uskutočňuje v procese súdu, ktorý sa končí zjavením charakteru v kríze súdu. Verš dvanásť je posolstvom tretieho anjela, ktoré označuje, ako je svet rozdelený na dve triedy, a protipólom vonkajšieho zobrazenia práve tohto rozdelenia tretím anjelom je vnútorné rozdelenie tretieho anjela predstavené vo verši dvanásť. Verše sedem, jedenásť a dvanásť sú posolstvom troch anjelov a tieto verše sú svetlom, ktoré je rozpečatené v posledných dňoch. Rozpečatenie týchto troch veršov v posledných dňoch je v súlade s desiatou kapitolou Zjavenia.

Kristus ako mocný anjel, ako aj Lev z kmeňa Júdu v desiatej kapitole, zvolal ako „lev“ a jeho rev vydal sedem hromov, ktoré boli zapečatené, tak ako desiatka kapitola Daniela. Sú to paralelné pasáže. Z tohto dôvodu sú tri obdobia v dvanástej kapitole tiež siedmimi hromami Zjavenia desať.

„Sedem hromov“ je jednoducho ďalším vyjadrením Krista ako Alfý a Omegy, lebo základná symbolika „siedmich hromov“ spočíva v tom, že predstavuje „vymedzenie udalostí“, ktoré sa odohrali od roku 1798 až do roku 1844 a ktoré sa opakujú v „budúcich udalostiach“, ktoré „budú zjavené vo svojom poradí“ v dejinách stoštyridsaťštyritisíc. „Sedem hromov“ je teda symbolom Alfý a Omegy; toho, ktorý je tiež počiatkom i koncom; prvým i posledným, základom i chrámom; uholným kameňom i vrcholovým kameňom — siedmich hromov.

Svetlo troch symbolických období v Danielovi dvanástej kapitole musí byť v súlade so svetlom siedmich hromov, lebo ide o tú istú prorockú líniu. V prvom období Kristus dvíha obe ruky k nebu, tak ako v Zjavení desať dvíha jednu ruku. V Zjavení desať sa Jeho ruka stáva symbolom ukončenia uplatňovania prorockého času, čím označuje prechod od prorockých časových období k jednoducho prorockým obdobiam. Tento prechod hlavného prorockého pravidla, ktoré používali mileriti, bol predobrazene znázornený hlavným prechodom od doslovného k duchovnému v Kristovom čase.

Apoštol Pavol bol povolaný, aby ustanovil hlavné prorocké pravidlo spojené s prorockou líniou vyvoleného ľudu. Hneď na samom začiatku duchovného Izraela je ustanovené hlavné prorocké pravidlo, ktoré nanovo vymedzuje samotnú zmluvu. Odvtedy byť dieťaťom Abraháma znamenalo byť dieťaťom Abraháma vierou, nie krvou. Tento prorocký princíp bol ustanovený predovšetkým prostredníctvom Pavlovho pera, ktorý v tomto ohľade predobrazoval Krista v desiatej kapitole Zjavenia, keď v roku 1844 zmenil a ukončil prorocké uplatnenie času.

Zmluva s ľudstvom je znázornená dúhou a Noemova archa predstavuje časové obdobie pred potopou i po potope, keď ešte neexistoval nijaký jasne určený vyvolený ľud. Povolanie Abraháma predstavovalo veľkú a významnú zmenu v prorockom vzťahu Boha k ľudstvu. Zmluva uzavretá s

Abrahámom predstavovala významný posun v línii dejín zmluvy, a tým predobrazovala veľký prechod od doslovného k duchovnému v dňoch Pavla a od časovej aplikácie k bezčasovej aplikácii v roku 1844.

Prvým posunom v Božej zmluve s ľudstvom bola záhrada a výraznou zmenou boli obmedzenia týkajúce sa stromu života; priniesla tiež zmenu odevu, z duchovného svetla na doslovnú jahňaciu kožu. Ďalším veľkým posunom v dejinách zmluvy je potopa, ktorú predstavuje Noach, tak ako Adam predstavoval prvý veľký zmluvný posun. Potom nasleduje posun k vyvolenému ľudu s Abramom, ktorý viedol k Mojžišovi, ktorý uvádza prorocké zásady, že deň predstavuje rok. Táto zásada je platná až do roku 1844, keď nastal ďalší veľký zmluvný posun. Vo veľkých epochách dejín zmluvy vždy dochádza k významnému posunu v zásade Božieho prorockého Slova. Týmto posunom počas dejín stoštyridsaťštyritisíc je, že Alfa Omega je Pravda. Alfa a omega je zásada, že koniec je v Božom Slove vždy znázornený začiatkom. K tejto zásade alfa a omega je pripojená trojitá štruktúra hebrejského slova „pravda“.

Hlavný prorocký posun počas dejín ostatku je priamo znázornený v každej z hlavných dejín zmluvy, a takisto aj v iných líniiach pravdy. „Kľúč“, ktorý je položený na Eliakima v Izaiášovi 22:22, je tým istým kľúčom, ktorý bol daný Petrovi v Paneu v Matúšovi šestnásť. Tento kľúč je daný filadelfskému zboru a bol to William Miller, komu bol daný kľúč, ktorý mu umožnil spojiť sa so zásadou deň za rok až po samotný deň, ktorá bola zaznamenaná Mojžišom počas dejín Mojžiša, ktoré predobrazovali dejiny milleritov. Millerovo spojenie s Mojžišovým proroctvom bolo znázornené Pavlovým spojením s Abramovým proroctvom. A prečo by sa Miller nemal spojiť s Mojžišom? Mojžišova záchrana v arche sa spojila s Noachovou záchranou v arche, aby spojila obe zmluvy dohromady. Posuny prorockého uplatnenia, ktoré sa začínajú v Edene, ukazujú, že hlavné zjavenie prorockého svetla je stotožnené v dejinách ľudu konečnej zmluvy — sto štyridsaťštyri tisíc. Tvrdím, že hlavný prorocký posun je znázornený siedmimi hromami, ktoré sú priamo spojené s tromi obdobiami v dvanástej kapitole Daniela, a tie sú rozpoznané iba vtedy, keď sa zásady alfy a omegy uplatňujú v rámci aplikácie riadok na riadok, ktorá stojí na trojkrokovej štruktúre pravdy.

Vo veršoch, ktoré bezprostredne predchádzajú oznámeniu, že „času už viac nebude“, Kristus uviedol sedem hromov, ktoré boli — podobne ako pravdy z dvanástej kapitoly Daniela — zapečatené. Kontextom muža odetého do plátna, ktorý v dvanástej kapitole dvíha obe ruky, je odpečatenie knihy Daniel, a kontextom Krista Leva v desiatej kapitole Zjavenia je zapečatenie siedmich hromov. Sestra Whiteová dáva zapečatenie siedmich hromov do súladu so zapečatením Danielovej knihy.

„Keď týchto sedem hromov vydalo svoje hlasy, prichádza Jánovi, podobne ako Danielovi vo vzťahu k malej knihe, príkaz: ‚Zapečať to, čo hovorilo sedem hromov.‘ Toto sa vzťahuje na budúce udalosti, ktoré budú zjavené vo svojom poradí.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 971.

Sedem hromov je vymedzených desiatou kapitolou Zjavenia, Duchom proroctva a dejinami milleritov od roku 1840 až do roku 1844, ktoré sa opakujú v dejinách stoštyridsaťštyritisíc. V tom istom úryvku sa uvádza: „Osobitné svetlo dané Jánovi, ktoré bolo vyjadrené v siedmich hromoch,

bolo znázornením udalostí, ktoré sa mali odohrať pod posolstvami prvého a druhého anjela. Nebolo najlepšie, aby ľud tieto veci poznal, lebo ich viera musela byť nevyhnutne skúšaná. V Božom poriadku mali byť hlásané najpodivuhodnejšie a najpokročilejšie pravdy.“ Milleriti nechápali, že sa mali stretnúť s dvoma sklamaniami, lebo ich nedostatok porozumenia bol určený na to, aby ich skúšal. Milleriti netušili, že existujú nejaké „pokročilé pravdy“, to znamená, neočakávali nijaké „veľké prorocké posuny“ v dejinách zmluvy.

Hoci pre milleritský „ľud“ „nebolo najlepšie vedieť tieto veci“, stoštyridsaťštyritisíc sú skúšaní tou istou históriou, avšak nie tým, že by dejinám nevinne nerozumeli, ale tým, že nerozumejú histórii, ktorú ste povinní poznať. Je to tá istá skúška, len obrátená. Ján v desiatej kapitole Zjavenia predovšetkým predstavuje stoštyridsaťštyritisíc a až druhotne milleritské hnutie prvého a druhého anjela. To sa rozpoznáva, keď vidíte, že Ján je vopred upovedomený pred zjedením malej knižky, že bude sladká a potom horká. Pre Milleritov nebolo najlepšie vedieť, čo to znamená, ale Ján predstavuje ľud, ktorý vopred vie, čo sa stane, keď Milleriti zjedia malú knižku.

A šiel som k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižku. A povedal mi: Vezmi ju a zjedz ju; a v tvojom bruchu zhorkne, ale v твоjich ústach bude sladká ako med. I vzal som tú knižku z ruky anjela a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med; ale len čo som ju zjedol, moje brucho zhorklo. Zjavenie 10:9, 10.

Jánovi je vopred oznámená trpko-sladká skúsenosť rokov 1840 až 1844, dejiny zobrazené v desiatej kapitole. Táto skúsenosť, tak jasne predstavená vo veršoch deväť a desať, je tiež zreteľne označená vo veršoch dva až štyri.

A v ruke mal otvorenú malú knižku; a svoju pravú nohu položil na more a ľavú na zem. A zvolal mocným hlasom, ako keď reve lev; a keď zvolal, sedem hromov vydalo svoje hlasy. A keď sedem hromov vydalo svoje hlasy, chcel som písať; ale počul som hlas z neba, ktorý mi hovoril: Zapečať to, čo povedalo sedem hromov, a nepíš to. Zjavenie 10:2–4.

„Sedem hromov“ predstavuje „vymedzenie udalostí“, ktoré sa mali odohrať pod prvým a druhým anjelom, a tiež „budúce udalosti, ktoré budú zjavené vo svojom poriadku“. „Sedem hromov“ predstavuje pravdu, že dejiny milleritov sa opakujú v dejinách stoštyridsiatich štyroch tisícov a že pravdy, ktoré boli odpečatené v čase konca od roku 1798 a ďalej, predstavujú odpečatenie pravdy v posledných dňoch Božieho ľudu. Ježiš v Zjavení desať je v súlade s Ježišom v Danielovi dvanásť. V oboch pasážach je predstavené zapečatenie a odpečatenie skúšobnej pravdy v posledných dňoch.

Niektorí by mohli namietat, že vo verši sedem hovorí Ježiš, zatiaľ čo vo veršoch jedenásť a dvanásť hovorí Danielovi Gabriel; možno to však chápať aj tak, že vo všetkých troch úsekoch hovorí Ježiš. Nech už sa táto otázka posudzuje z ktorejkoľvek strany, je to Kristov hlas, ktorý hovorí skrze Daniela, a tri prorocké obdobia v dvanásťtej kapitole sú Kristovými slovami, a On predkladá tieto tri obdobia v štruktúre pravdy. Všetky tri obdobia sú zapečatené, čím vytvárajú jeden trojitý symbol.

Siedmy verš sa zaoberá dokonaním divov a označuje záverečné dielo Krista vo Svätyni svätých, keď zahladzuje hriechy stoštyridsiatich štyritisíc a pečatí ich. Prvý verš označuje „divy“ a posledný

z týchto troch veršov takisto označuje „divy“ ako tých, ktorí sú blahoslavení, pretože čakali a zakúsili prvé sklamanie. Obdobie uprostred označuje vzburu ľudstva počas krízy nedeľného zákona a zároveň označuje obdobie vedúce k nedeľnému zákonu ako čas prípravy pre stoštyridsaťštyritisíc. Všetky verše priamo označujú „čo postihne“ Danielov ľud „v posledných dňoch“. Všetky tri verše hovoria o téme očisťovania stoštyridsiatich štyritisíc. Prvé obdobie sa zhoduje s tretím obdobím a prostredné obdobie predstavuje vzburu celého sveta, keď pochoduje k Armagedonu.

Ak sú tie tri obdobia zároveň aj siedmimi hromami, potom tie tri verše musia označovať „budúce udalosti, ktoré budú [zjavené] v ich poradí“, a tie „budúce udalosti“ by sa zhodovali s „vymedzením udalostí, ktoré sa odohrali pod prvým a druhým anjelom“ od roku 1840 do roku 1844. Toto hnutie prijalo niekoľko právd, ktoré sa zreteľne odlišujú od chápania priekopníkov, a predsa všetky tieto pravdy súhlasia s chápaním priekopníkov. Od Milleritov až doteraz došlo k významnému prorockému posunu. Klasickým príkladom je princíp deň za rok, no sú aj iné. Príklad významného prorockého posunu je predstavený v súvislosti so siedmimi hromami.

Keď bolo Jánovi v poslednom verši desiatej kapitoly povedané, že musí opäť prorokovať, čím sa zdôraznilo, že dejiny desiatej kapitoly predstavovali tak hnutie milleritov, ako aj sto štyridsaťštyritisíc, dostal trstinu, aby zmeral chrám, no bolo mu povedané, aby nádvorie vynechal.

A bola mi daná trstina podobná prútu; a anjel stál a hovoril: Vstaň a zmeraj chrám Boží i oltár, aj tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho; lebo je dané pohanom, a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11, 1. 2.

Pri meraní chrámu po roku 1844 je Jánovi povedané, aby vynechal pohanov, ktorí sú znázornení ako nádvorie. Toto znázornenie v roku 1844 ukazovalo, že Boh si práve vyvolil novú zmluvnú nevestu, a vtedy bolo urobené rozlíšenie medzi Jeho nevestou a nádvorím. Sestra Whiteová jasne uvádza, že nádvorie predstavuje pohanov a chrám predstavuje Bohom vyvolený ľud; stačí si prečítať kapitolu „Vonkajšie nádvorie“ v knihe Túžba vekov.

Ján znázorňuje milleritov, ktorí sa práve v roku 1844 stali Božím vyvoleným ľudom. Bol urobený rozdiel medzi milleritmi, ktorí práve prežili trpké-sladké posolstvo, a zvyškom vyznávajúceho kresťanského sveta, znázorneného ako pohania.

Základ bol položený od roku 1840 až po prvé sklamanie a chrám bol dokončený počas ohlasovania Polnočného volania. Potom prišlo veľké sklamanie a Jánovi je povedané, aby vstal a meral, ale pohanov vynechal. Ján znázorňuje otvorenie súdu, a z tohto dôvodu inšpirácia v týchto veršoch používa Jánovo meranie ako symbol vyšetrojúceho súdu. To, čo sme práve uviedli o Jánovi ako symbole merania, je v súlade s typickým adventistickým chápaním, ale v tomto hnutí došlo k zásadnému posunu v porozumení tohto symbolu.

V súlade s milleritským chápaním sme dospeli k poznaniu, že v dejinách milleritov, ako ich v desiatej kapitole predstavuje Ján, sa nachádzalo aj proroctvo o paralelnom hnutí, ktoré sa malo stať sto štyridsaťštyritisíc. Rozpoznali sme, že ak by ste vzali miery dejín milleritov a vynechali čas

pohanov, mohli by ste uvidieť práve ten chrám, ktorý Ján meral.

Dospeli sme k poznaniu, že jedno časové proroctvo o 2520 rokoch sa končí v roku 1798 a druhé v roku 1844, čím sa odhaľuje obdobie štyridsiatich šiestich rokov, počas ktorého Kristus budoval milleritský chrám. Ján označil nádvorie za pohanov a jestvuje proročné „časy pohanov“.

A padnú ostrím meča a budú odvedení do zajatia medzi všetky národy; a Jeruzalem bude pošliapavaný pohanmi, dokiaľ sa nenaplnia časy pohanov. Lukáš 21:24.

„Časy“ pohanov sú v množnom čísle a predstavujú dve obdobia, počas ktorých bol pošliapavaný doslovný aj duchovný Izrael. Posledné z týchto dvoch pošliapavaní pohanstvom, po ktorom nasledovalo pápežstvo, sa skončilo v roku 1798. Napriek tomu, čo sa môže tvrdiť, „časy pohanov“ sa skončili v roku 1798, s príchodom prvého anjela. Ján mal začať merať v roku 1798, a nič predtým. Bol umiestnený do dejín roku 1844, takže vynechať obdobie, ktoré sa skončilo v roku 1798, znamenalo vynechať nádvorie, a tým odhaľujete štyridsaťšesť rokov, počas ktorých bol milleritský chrám pozdvižený Poslom zmluvy. Z tohto použitia vyplýva mnoho súvisiacich pravd, no ja to používam len ako príklad svetla, ktoré sa líši od chápania priekopníkov, ale je to svetlo, ktoré neprotirečí pôvodným pravdám, iba už viac neuplatňuje čas.

Táto konkrétna pravda bola rozpoznaná už pred 11. septembrom, no skutočne hlboko sa ustanovila až po 11. septembri. Pravda o tom, ako Ján meria chrám, nemôže byť oddelená od siedmich hromov, lebo ide o ten istý úsek. Existuje pravda o uplatnení siedmich hromov, ktorá bola zapečatená až do obdobia, keď sa naplnia „divy“ z dvanástej kapitoly Daniela. Uplatnenie „siedmich hromov“, ktoré bolo odpečatené po júli 2023, sa dokonale zhoduje — alebo by som mal povedať, hlboko dopĺňa — s tromi veršami dvanástej kapitoly Daniela.

Sestra Whiteová používa slovo doplnenie, nie slovo kompliment, na opísanie vzťahu kníh Daniel a Zjavenie. Doplnenie, ktoré znamená „priviesť k dokonalosti“, je to, čo tieto dve proročné knihy navzájom robia jedna pre druhú. Sedem hromov, keď sú odpečatené v dvanástej kapitole Daniela po júli 2023, privádzajú tam obsiahnuté posolstvo k dokonalosti. To, čo otvára sedem hromov, je princíp alfy a omeg y v spojení so štruktúrou pravdy.

„Časy“ pohanov sa naplnili v roku 1798 a predstavujú dve obdobia po 1260 rokov, počas ktorých pohanstvo a potom pápežstvo pošliapovali svätýňu a zástup. Keď meriame chrám, máme vynechať nádvorie, a nádvorie sa tiahne až do roku 1798, no po roku 1844 už času niet. Dnes 1260 rokov jednoducho predstavuje časové obdobie, ktoré určuje rozdiel medzi chrámom a nádvorím. Z tohto dôvodu bolo od 18. júla 2020 až do júla 2023 pošliapavanie dovŕšené. Merať dnes chrám v spojení so siedmimi hromami, ktoré predstavujú vymedzenie udalostí, čo sa odohrali pod posolstvami prvého a druhého anjela, je práca zverená Jánovi. „Našou veľkou úlohou“ je „spojiť“ posolstvá troch anjelov, a tak určiť proročné dielo, ktoré sa v predchádzajúcich dejinách zmluvy nevykonalo a ktoré sa aj teraz vykonáva len veľmi zriedka. Keď vynecháme nádvorie predstavujúce časy pohanov, vynecháme 1260 rokov pápežského prenasledovania, ktoré sa skončilo v čase konca v roku 1798.

Chrám, ktorý bol v dejinách milleritov budovaný štyridsaťšesť rokov, označuje chrám, ktorý je budovaný od júla 2023 až tesne pred nedeľný zákon. Tieto dejiny sú obdobím siedmich hromov, „budúcich udalostí“, ktoré „budú“, nie azda budú, „vyjavené vo svojom poradí“.

Keď spojíme dejiny prvého anjela s dejinami druhého, zistíme, že dejiny sa začínajú sklamaním alfa a končia sklamaním omega. Keď uvedieme do súladu prorocké medzníky v dejinách prvého anjela od roku 1840 až do 19. apríla 1844 s medzníkmi druhého anjela, ktorý prišiel v tom čase a pokračoval až do príchodu tretieho 22. októbra 1844, máme dve obdobia, ktoré sa obe začínajú i končia príchodom anjela. Dejiny od prvého k druhému ilustrujú dejiny od druhého k tretiemu.

Prorocké svedectvo, že ide o platné použitie, sa nachádza v alfe a omegi tohto použitia. Dve paralelné línie použité spoločne a začiatok i koniec oboch línií označujú príchod anjela. Potom, keď sú spojené, riadok na riadok, do jednej línie, začiatok označuje prvé sklamanie a koniec označuje veľké sklamanie. Ďalší dôkaz sa nachádza v princípoch alfy a omegy, ktoré určujú koniec ako väčší než začiatok. Alfa sklamanie, ktoré končí veľkým omega sklamaním, označuje menší a väčší prvok alfy a omegy.

Keď začneme 19. aprílom 1844 (príchodom druhého anjela, ktorý vedie k príchodu tretieho 22. októbra 1844), a potom zároveň začneme aj druhú líniu 11. augustom 1840, ktorá sa končí 19. apríla 1844, zistíme, že sklamanie z 19. apríla 1844 je zároveň alfou i omegou prorockej línie, ktorá vzniká spojením prorockej línie prvého a druhého anjela.

Na konci obdobia prichádza tretí anjel spolu s druhým anjelom, čím predobrazuje 11. september a dva hlasy mocného anjela zo Zjavenia, 18. kapitoly. Týmto dvoma hlasmi sú posolstvá druhého aj tretieho anjela a títo dvaja anjeli sa dotkli jeden druhého 22. októbra 1844 a opäť sa stretávajú, keď sú obe dejiny spojené riadok na riadok. Takto spojené predstavujú dejiny od prvého sklamania až po veľké sklamanie a medzníkom uprostred týchto dejín v čase milleritov bolo táborové zhromaždenie v Exetri, kde sa zjavili dve triedy uctievačov, predstavujúce vzburu pochabých panien v podobenstve a označujúce stredný medzník ako vzburu.

Sedem hromov predstavuje dejiny posolstiev prvého a druhého anjela, spojené rad za radom, čo potom identifikuje dejiny od prvého sklamania až po veľké sklamanie v dejinách sto štyridsaťštyri tisíc. Pochopenie toho, čo tieto dejiny prorocky predstavujú, sa úplne zhoduje s posolstvom predstaveným v Danielovi dvanástej kapitole ako zapečateným až do času konca.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku, no teraz ponechám tú časť Danielovho posledného videnia, ktorá sa zaoberá výlučne Danielovým zobrazením Božieho ľudu v posledných dňoch. Všimnite si v kontexte pravidla prvej zmienky, že v prvom verši je Daniel zaradený do skupiny tých, ktorí rozumejú videniu. Prvá vec spomenutá vo videní je zobrazenie Daniela ako jedného z múdрых, ktorí rozumejú, a posledných deväť veršov je celé o múdрых, ktorí rozumejú, na dvadsiaty druhý deň.

V treťom roku Kýra, kráľa Perzie, bolo zjavené slovo Danielovi, ktorého meno bolo Baltazár; a to slovo bolo pravdivé, ale určený čas bol dlhý. A porozumel tomu slovu a mal porozumenie videniu.

V tých dňoch som ja, Daniel, smútil celé tri týždne. Nejedol som nijaký lahodný chlieb, ani mäso, ani víno neprišlo do mojich úst, ani som sa vôbec nepomazal, kým sa nenaplnili celé tri týždne. A dvadsiateho štvrtého dňa prvého mesiaca, keď som bol pri brehu veľkej rieky, ktorá je Chiddekel, pozdvihol som svoje oči, pozrel som, a hľa,

istý muž odetý do ľanového rúcha, ktorého bedrá boli prepásané rýdzim zlatom z Ufaz; jeho telo bolo tiež ako chryzolit a jeho tvár mala vzhľad blesku, jeho oči boli ako ohnivé fakle, jeho ramená a jeho nohy sa leskli ako leštený bronz a hlas jeho slov bol ako hlas zástupu.

A ja, Daniel, som jediný videl toto videnie; muži, ktorí boli so mnou, videnie nevideli; no padla na nich veľká triaška, takže utiekli a skryli sa. A tak som zostal sám a videl som toto veľké videnie, a nezostala vo mne nijaká sila; lebo moja krása sa vo mne premenila na porušenosť a nezachoval som si nijakú silu.

A ešte som počul hlas jeho slov; a keď som počul hlas jeho slov, upadol som do hlbokého spánku na svojej tvári, s tvárou obrátenou k zemi. A hľa, dotkla sa ma ruka, ktorá ma postavila na kolená a na dlane mojich rúk. A povedal mi,

Ó Daniel, muž veľmi milovaný, porozumej slovám, ktoré ti hovorím, a postav sa vzpriamene, lebo teraz som poslaný k tebe.

A keď ku mne prehovoril toto slovo, stál som trasúc sa. Potom mi povedal,

Neboj sa, Daniel, le od prvého dňa, keď si si zaumienil porozumieť a pokoriť sa pred svojím Bohom, boli tvoje slová vypočuté, a ja som prišiel pre tvoje slová. Ale knieža perzského kráľovstva stálo proti mne dvadsaťjeden dní; ale hľa, Michael, jedno z hlavných kniežat, mi prišiel na pomoc; a zostal som tam pri kráľoch Perzie.

Teraz som prišiel, aby som ti dal porozumieť tomu, čo postihne tvoj ľud v posledných dňoch; lebo videnie sa ešte vzťahuje na mnohé dni.

A keď ku mne prehovoril takými slovami, obrátil som svoju tvár k zemi a onemel som. A hľa, ktosi podobný synom človeka dotkol sa mojich pier; potom som otvoril svoje ústa, prehovoril som a povedal tomu, ktorý stál predou mnou,

Ó, môj pane, pre videnie sa na mňa obrátili moje bolesti a nezostala vo mne nijaká sila. Lebo ako môže služobník tohto môjho pána hovoriť s týmto mojím pánom?

lebo čo sa mňa týka, ihneď vo mne nezostala nijaká sila a ani dych vo mne nezostal. Potom znovu prišiel a dotkol sa ma ktosi podobný výzorom človekovi a posilnil ma a povedal:

Ó muž veľmi milovaný, neboj sa: pokoj tebe; buď silný, áno, buď silný. A keď ku mne prehovoril, bol som posilnený a povedal som: Nech hovorí môj pán, lebo si ma posilnil. ...

Ty však, ó, Daniel, zavri tieto slová a zapečať knihu až do času konca: mnohí budú pobeňovať sem a ta a poznanie sa rozmnoží.

Potom som ja, Daniel, hľadel, a hľa, stáli tam iní dvaja, jeden na tejto strane brehu rieky a druhý na tamtej strane brehu rieky. A jeden povedal mužovi odetému do ľanového rúcha, ktorý

bol nad vodami rieky: Dokedy potrvá, kým bude koniec týchto divov?

A počul som muža oblečeného do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky; keď pozdvihol svoju pravicu i svoju ľavicu k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a polovicu času; a keď dokončí rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokonajú.

A ja som počul, ale som nerozumel; vtedy som povedal: Ó, môj Pane, aký bude koniec týchto vecí?

A on povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo slová sú zavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a preskúšaní; ale bezbožní budú páchať bezbožnosť, a nikto z bezbožných neporozumie; múdri však porozumejú.

A od času, keď bude odstránená ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, uplynie tisíc dvesto deväťdesiat dní.

Blahoslavený je ten, kto očakáva a dôjde k tisíc tristo tridsiatim piatim dňom.

Ale ty choď svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš a povstaneš k svojmu údelu na konci dní. Daniel 10,1–18; 12,4–13.